

Ilves

Eräs maantienharmaa, lihava kissa lantustelee usein pihani poikki. Sillä on yrmy ilme ja lyhyet jalat kuin Facebook-videoista tutulla Grumpy Catilla. Eilen asetuin sen reitille aikomukseni jutella sille.

– Mitäs kissa? kysyin.

Se pysähtyi ja sanoi minua tuimasti tuijottaen:

– En minä ole kissa.

– Mikäs sitten? minä ihmettelin.

– Ilves.

– Etkä ole! Sinähän asut tuossa vihreässä talossa ja syöt kupista.

– Olen ilves, villi ja vapaa, se väitti. – Saalistaja.

Se oli niin yllättävä tieto, etten osannut sanoa siihen mitään.

– Mikäs mies sinä sitten olet? kissa puolestaan kysyi minulta.

– Minä olen vapaa kirjailija, sanoin.

– Etkä ole! kissa naurahti epäuskoisesti.

– Olenpas.

– Mitä sinä muka kirjoitat?

– Totuuden, sanoin ylevästi. – Tosin juuri nyt ideat ovat loppuneet.

Lihava kissa naureskeli minulle mennessään. Sen vaappuva matka vei kohti suurta kuusta, jossa kaksi harakkaa käkättivät päivät pitkät ohikulkijoiden kustannuksella. Kissa yritti hyökätä niiden kimppuun ja hyppäsi puuhun. Oksa huojahdelti ja katilla oli suuria vaikeuksia olla kellahtamatta takaisin maahan, mutta lopulta se sai kynsillään pitävän otteen havuista. Linnuilla ei ollut hädänpäivää, ne siirtyivät ylemmäs ja ilkkuivat kissaa. Kissa kapusi seuraavalle oksalle ja sitten sitä seuraavalle, välillä ylös harakoihin, välillä alas maahan vilkuillen.

Rungon puolivälissä kissa pysähtyi ja jäi istumaan oksalle. Se ei ollut vuosiin käynyt kotiteras-

siaan korkeammalla, mutta äkkiä se huomasi kiivenneensä harakoiden hännämänä puoleenväliin sitä suurta puuta. Se ei tiennyt, jatkaako, vai ko myöntää tappionsa ja palata.

Seisoin pitkän tovin puuhun harhautunutta kissaa katsellen ja minut valtasi outo tunne, että meissä oli jotain samaa.

Aamulla kissa oli yhä puussa. Se oli ilmeisesti värjötellyt siellä koko yön. Menin ulos ja astelin puun juurelle.

– Huomenta, sanoin. – Yhäkö sinä istut siellä ilvestä esittäen?

– Yhäkö sinä kirjoitat? se puolestaan kysyi.

Sanoin, että totuutta on vaikea tavoittaa. – En pääse niin sanotusti puusta pitkään.

– Ymmärrän, kissa sanoi.

– Tämä olisi kyllä hyvä aihe, keksin sitten.

– Mikä niin? kissa ihmetteli.

– Harakkajahdissa puuhun juuttunut kissa. Saanko kirjoittaa tästä?

– Ei se käy, kissa kielsi.

– Antaisit nyt, ruinasin.

– Olkoon menneeksi, se lopulta myöntyi. – Yhdellä ehdolla.

– Mikä ehto se on?

– Katso minua tarkasti, se vaati. – Mikä minä olen?

– Kissa.

– Väärin.

– Ilves?

– Jep.

Sitten minä hain tikapuut ja autoin ilveksen puusta. Hyvästelyämme kiiruhdin sisälle kirjoittamaan viimeisen *Suppea luonto* -kolumnini. Se oli tässä.

Kiitos kaikille lukijoille!

Juhani Känkänen